
Sukket efter Hitler

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Sukket efter Hitler

4

Sukket efter Hitler

Sukket efter Hitler

Jp 10/12 33.

Sukket efter Hitler

Af Sognepræst Kaj Munk

Nu er der saa sandelig igen nogle Biskopper, der har slaaet sig sammen om at udsende et Hyrdebrev til det danske Folk; men denne Gang er det 7 Nødbiskopper, hvilket ikke skal forstaas saadan, at det er Biskopper, der har Nød, men ganske almindelige Præster, der tvunget af den haarde Nød udnævner sig selv til Biskopper. Deres Navne er J. Exner, William Larsen, Kr. Minds, J. Storm, C. F. Vriberg, A. Westergaard-Jacobsen og, som Ærkenødbiskop, Pastor Johs. Pedersen, Raaby Præstegaard.

Hyrdebrevets Titel er denne skabagtige: Hvorfor er Gærdet nedrevet omkring Herrens Vingaard, og dets Hensigt er at give de rigtige Biskopper en Lektion, fordi de ikke passer deres Embeder ordentligt. Det siges ikke med rene Ord; men saa er der jo ogsaa andre til Raadighed. I hvert Fald: det siges. "Der er ingen Tvivl om, at vore Biskopper har gjort meget godt i Stilhed -. Men selve det biskoppelige Embede er dog dybest set en Ordets Vagttjeneste, derfor maa den være offentlig. Det Ord, som Gud taler sine Tjenere i Øret, skal udraabes fra Tagene. Og her er det, at det biskoppelige Embede Gang paa Gang har svigtet. - Kan en Mand ikke med god Samvittighed øve en virkelig Tilsynsgering i Kirken paa Bekendelsens Linie, var han bedre tjent med at blive hvad som helst andet end Biskop. Og det var Kirken ogsaa. Men har en Mand sagt Ja til at blive Biskop og taget imod Ordinationen, saa er han forpligtet for Gud og Mennesker til at sætte alle personlige og partiske Særmeninger til Side for at staa fast og staa sammen med de andre Biskopper for at bevare Kirken paa Guds Ords Grund og sætte Vagt ved deres Gærde."

Som altsaa er revet ned.

Anledningen til Hyrdebrevet er noget post festum; saamænd Otto Larsen-Sagen. Man er oprørt over, at Biskop Ammundsen paa Lolland ikke fik læmpet Otto Larsen længere end ud i Vaabenhuset i første Omgang. Man havde undt ham at verfes helt ud; "thi uden for Kirken er der ingen Frelse". Rigtigt! hep! hep! hep! Til Helvede med Kætterne!

De tror mig ikke, mine Læsere. Laan Skriftet et Sted og slaa op paa Side 13, den tolvte Linie fra oven: "Thi uden for Kirken er der ingen Frelse." Kan De se?

Og den Oplysning stikkes ud i det Herrens Aar 1933 efter Verdens Frelses Fødsel af 7 smaa Kætterpræster i et lille Sekterersamfund, som Paven smed ud af Kirken for flere Hundrede Aar siden.

Eller læs Side 17. "Fornægtelsen af Jesu Opstandelse er en fordømt Løgn til Fortabelse for dem, som ikke vil tro Sandheden."

*

Jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at disse 7 unge Præster mener det alvorligt; de lider under det, de kalder Kirkens Nød. De synes, at det er uudholdeligt, at Præsterne ingenting er enige om. Det er ogsaa mange Lægfolks knusende Vaaben imod os. "Se, nu slaas Præsterne igen", griner de. Men de skulde hellere lade være med at grine og slaas med. Vi er nemlig alle undervejs, forhaabentlig mod Sandheden, ogsaa de af os, der tilhører en Kirke. - Pastor Exner og Pastor Vriborg og hvad de hedder alle syv - de synes, at der maa gøres noget. Biskopperne, der dog kun maa bruge Ordets Vaaben, bør tage sig sammen og slaa i Bordet og sige: "Hold Kæft i Jesu Navn!"

Og de aner intet om, de brave unge Mennesker, i hvilken Grad de med denne Idé forraader selve Troens Idé. De kan ikke nøjes med "Gudsriget inden i eder", de skal ogsaa have gjort det til et Rige af denne Verden - med Sammenhold og Disciplin og Regimente og hele Molevitten. De aner intet om, at dette lille forvirrede Skrift, hvori altsaa en Præst stiller sig op over for en Biskop med et: "Se til, du anlægger dig noget mere Myndighed over os Præster", er een stor Opfordring til, eet uhelmende Krav om *Uredelighed* - Biskopperne, der skal sætte deres Særmeneringer til Side (du milde Himmel, hvad betyder det?), og Præsterne, der skal gaa i een Angst: "Har jeg sagt for meget? Gaar det an at sige saadan uden at risikere Sparket til Gehenna?" Thi uden for Kirken er jo ingen Frelse.

*

Den kristne Kirkes første Biskop sad en Aften sammen med sine Præster og tænkte paa, at i Morgen skulde han dø. Hans Blik gled hen over dem, han havde ordineret og nu sad iblandt. Han saa paa dem, at en vilde forraade ham, en fornægte ham, og at de øvrige var meget lidt stive i Dogmatikken. Saa rejste han sig og sagde: "Jer to dør fratager jeg det Ord(!), der hedder Kollats, og I andre I maa holde Ørene stive, naar jeg ikke er hos jer mere, og passe paa, at I ikke slipper til at lære noget, der er vrangt." Nej, nej, nej, det gjorde han ikke; han tog et Haandklæde og vaskede deres Fødder, og saa bad han dem om at holde af sig og af hinanden; det var nok.

Men bestandig er der slemt mange Kristne, der ikke kan faa i deres Hovede, at det skulde være nok. Nej, der maa Gærde om Vingaarden, der maa Vagt ved Gærdet, Sikkerhedsforanstaltninger, Opsyn, Politi, Mistroiskhed, Spionvæsen - ja, hvor langt mon det egentlig skal føres ud?

Og saa lod det sig maaske endda høre en Smule med al denne Paapasselighed for, at Guds Ord kan forkyndes rettelig og Sakramenterne forvaltes rettelig, hvis blot ikke de Herrer Nødbiskopper havde glemt et Par orienterende Oplysninger. Der rejser sig for det første et Spørgsmaal om, hvor de ved fra, at Sakramenterne nu ogsaa forvaltes rettelig i Herrens lille Kolonihave hersteds, al den Stund vi kun har 2, og den i overordentlig Grad højnede Biskop i Rom siger, at der skal være 7? Dernæst, om vi har nogenledes fyldestgørende Vished for, at et Balladevalg med paafølgende Ordination giver saa meget dybere Indsigt i Guds Riges Hemmeligheder, end en Mand, der ikke sejrrikt har gennemgaaet disse to Oplevelser, kan forudsættes at sidde inde med. Og endelig: hvorfor har Pastor Johs. Pedersen ikke, om saa blot i en Fodnote, oplyst, hvad dette Guds Ord, der skal saa rettelig forkyndes - hvad det er. Saa havde der ikke været noget at tage fejl af, og det havde været overskueligt lettere

for vore gode jævne Biskopper at gaa i Gang med Højnelsen af Embederne.